

MARKO
THELEN

KRVAVÁ KARIKATURA

PRÍBEH INŠPIROVANÝ SKUTOČNÝMI UDALOSŤAMI

Slovenské **TOP**
Krimi

KRVAVÁ KARIKATÚRA

Marko Thelen

KRVAVÁ
KARIKATÚRA

Inšpirované skutočnými udalosťami

slovar

Text © Marko Thelen 2016
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2016

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2486-0

Boj proti terorizmu je ako byť brankárom. Môžete urobiť sto brilantných zásahov, ale jediná strelu, ktorú si ľudia zapamätajú, je tá, ktorá prejde za vás.

PAUL WILKINSON,
London Daily Telegraph, 1. septembra 1992

*Túto knihu venujem pamiatke všetkých obetí
terroristických útokov a osobitne pamiatke môjho známeho
Antona Dobeša – horolezca a záchranára, ktorý zahynul
pri výstupe na horu Nanga Parbat v Himalájach
počas teroristického útoku v roku 2013.*

Marko Thelen

Príbeh sa svojím obsahom približuje k realite. Je postavený na viacerých skutočných udalostiach. Niektoré z nich boli obsahovo, časovo a umiestnením pozmenené alebo upravené.

Osoby, ich mená a názvy súkromných spoločností sú v príbehu vymyslené. Akákoľvek podobnosť so skutočnosťou môže byť iba náhodná.

Obsah

PROLÓG – Útek z domu	11
august 2014	
1. KAPITOLA – Krvavá karikatúra	17
7. januára 2015	
2. KAPITOLA – V maske	30
9. januára 2015	
3. KAPITOLA – Nesplnený sľub	45
10.-11. januára 2015	
4. KAPITOLA – Dubajský fenomén	65
12. januára 2015	
5. KAPITOLA – Zlý sen	75
13. januára 2015	
6. KAPITOLA – Prvé stopy	94
14. januára 2015	
7. KAPITOLA – Vražda v snehu	107
14. januára 2015	
8. KAPITOLA – Video	118
15. januára 2015	
9. KAPITOLA – Zastierací manéver	129
15. januára 2015	
10. KAPITOLA – Záhradná párty	136
16. januára 2015	

11. KAPITOLA – Znovuzrodenie	164
16. januára 2015	
12. KAPITOLA – Dispečerka	170
17. januára 2015	
13. KAPITOLA – Púštne väzenie	175
17. januára 2015	
14. KAPITOLA – Prísne strážené stretnutie	186
17. január 2015	
15. KAPITOLA – Nevydarený útek	195
17. – 18. januára 2015	
16. KAPITOLA – V utajenom bunkri	222
19. januára 2015	
17. KAPITOLA – Falošná stopa	238
noc z 19. na 20. januára 2015	
18. KAPITOLA – Rébus	249
20. januára 2015	
19. KAPITOLA – Rozhodujúca intuícia	278
21. januára 2015	
20. KAPITOLA – Munícia v bravčovej masti	298
22. januára 2015	
21. KAPITOLA – Nepredvídateľné nebezpečenstvo	306
25. januára 2015	
22. KAPITOLA – Smrť alebo uväznenie	322
30. januára 2015	
23. KAPITOLA – Nečakané stretnutie	325
31. januára 2015	

PROLÓG

Útek z domu

začiatok augusta 2014, Nitra

V luxusne zariadenej vile pod Zoborom sa cez všetky prahy miestností plazila úzkosť. Ako každý podvečer, aj dnes sa neprirodzené ticho nalepilo na všetky predmety, nábytok a kvety.

Pred garážou zastavila luxusná limuzína. Rázne zabuchnutie dverí narušilo zdanlivý pokoj v dome a predznamenávalo sled ďalších udalostí.

Útla žena s ustarostenou vychudnutou tvárou a jej vystrašená dcéra sa chveli ako korisť bez možnosti úniku. Očakávali približujúceho sa agresora. Vedeli, čo sa bude diať.

Podgurážený otec prekročil prah vchodových dverí. Už vo vstupnej hale spustil svoju pravidelnú sprchu nadávok. Dcéra nestála pred domom, ako jej ráno kázal. Mala ho tam vítať a pozdraviť presne podľa pokynov.

Adriana s matkou mlčky sedeli v kuchyni. Radšej nereagovali. Pozerali sa jedna na druhú. V očiach mali záblesky strachu popretkávané bolesťou, smútkom a nenávisťou.

Otec sa vyzul a odkopol topánky. Jedna letela k obývačke, druhá k pivničným schodom.

„Spracte ich na miesto!“ rozkázal autoritatívne.

Helena pribehla do chodby. Zdvihla prvú topánku a podišla k druhej.

„Tú nech zoberie mladá,“ reval smerom do kuchyne. Alkohol stupňoval jeho agresivitu.

Adriana zostala sedieť.

„Nepočuješ, flandra? Po nociach by si chodila, ale poriadok doma nevieš urobiť, čo? Zodvihni ju!“ výhražne zavŕčal.

Adriana opäť nereagovala.

Zavalitý otec sa priblížil ku kuchynskému stolu. Rázne siahol po najväčšom noži, ktorý trčal z dreveného stojana na kuchynskej linke.

„Vypadni z môjho domu!“ reval na plné hrdlo. Ostrý nôž držal pevne zovretý v pästi. Červeň mu postupne zaplňala celú tvár. Od zúrivosti sa triasol.

„Nechaj ju, prosím ťa,“ bránila dcéru Helena.

Agresívny otec urobil krok vpred. Chystal sa na útok.

Mama sa postavila pred Adrianu. Bránila ju vlastným telom.

Otec nôž od zlosti odhodil. Dopadol rovno do pohárov. Zarinčalo rozbité sklo.

„Nezavadzaj, handra, lebo ti vyrazím zuby,“ laktom vrazil svojej manželke do brucha a zovretú päšť jej priložil k ústam. Razila z neho pálenka zmiešaná s pivom a cesnakový smrad.

„Mami, nechaj to tak,“ Adriane sa tlačili do očí slzy. „Idem preč. Už sa to tu nedá vydržať.“

Vybehla hore schodmi do svojej izby.

„Ja ti dám, nedá sa to tu vydržať!“ vrieskal otec. Drsno odsunul ženu nabok a ťarbavo sa vybral za dcérou na poschodie.

„Zdeno, zostaň tu! Prosím ťa, neblbni!“ so slzami v očiach ho prosila manželka.

„Buď ticho, špina, lebo sa nespoznáš v zrkadle!“ prebodol ženu zrakom.

Keď sa ocitol pred dverami Adrianinej izby, zareval ako zviera a hodil o zem vysokú väzu s umelými kvetmi. Drobné črepiny sa rozleteli na všetky strany. Helena opakovane prosila manžela, aby sa upokojil.

Jeho to však dohnalo k ešte väčšej zúrivosti. Prudko chytil mohutnú kľučku, chcel otvoriť. Dvere však boli zamknuté.

„Otvor, ty malá suka!“ vrieskal a celou silou búchal pášťami do dverí z ťažkého dreva.

Rozbehol sa. Mohutným telom do nich narazil a nič.

Skúsil to ešte raz. Opäť nič, hoci tentoraz mierne povolili.

Na tretí raz sa už dvere pod jeho ťažkou váhou vylomili.

Adrianina izba však bola prázdna. Našiel v nej iba otvorené okno a vjúce závesy.

Plný hnevu a oplzlých nadávok sa vrátil na prízemie a vyzúrili sa na svojej manželke.

Helena sa s krvavým nosom odtackala do kúpeľne. Od bolesti sa zväjšala na zemi a potichu plakala.

Keď si otec uľavil, pohodlne sa usadil na gauč v obývačke. Zakričal na ženu, aby mu naliala whisky. Zapol televízor, práve začal futbalový zápas ligy majstrov. Helena mu s trasúcimi rukami nalievala do pohára škótsku.

Adriana zazvonila u svojej kamarátky Jany Brémovej. Triasla sa. S ruksakom na pleci netrpezlivo čakala pred dverami a stále sa znepokojene obzerala na cestu, či ju neprenasleduje otec.

Jana otvorila. Ani sa nemusela pýtať, čo sa stalo. Nebolo to prvýkrát, keď videla Adrianu v takomto stave.

Objali sa.

Adriana si zložila ruksak a vošla do obývačky. Oči mala zarosené a dych nepokojný. Jana ju bez komentára sledovala. Nevedela, či má nadávať, alebo ju ľutovať.

„Nechápem tvoju mamu. Prečo sa s ním nerozvedie?“ krútila hlavou Jana.

„To nie je také ľahké, ako si myslíš,“ pokrčila plecami Adriana.

„A čo je na tom ťažké? Mláti vás ako žito. Stačí ísť k lekárovi a udať ho,“ razantne povedala Jana.

„Pri jeho konexiách?“

„No a?“

„To by sme si veľmi nepomohli. Určite by sme dopadli ešte horšie,“ beznádejne sa zatvárila Adriana. Bola rada, že má priateľku, ktorej sa môže zdôveriť. Ukázala jej viaceré nahrávky z mobilu, ako ich otec mláti.

Adriana chcela všetky záznamy vymazať, no Jana ju odhovorila. Presvedčila ju, že sa ešte zídu. Pre istotu ich uložila do vlastného počítača.

Navečerali sa a rozhodli sa zájsť do kina.

Adriana v kine ešte intenzívnejšie vnímala, ako sa jej rúca celý život. Nedávno sa rozišla s priateľom. Bol už druhý v poradí. Na to, čo sa udialo s prvým, radšej nechcela myslieť. Doma sa situácia každým dňom zhoršovala. Hoci bola čerstvou absolventkou univerzity, cítila sa veľmi staro. Vnú-

torne bola úplne na dne. Jej fyzickú krásu zatieňovali unavené oči, bledá tvár a neupravené svetlohnedé vlasy. Neustále sa pohrávala s myšlienkou skončiť so životom a pobrať sa za svojou sestrou, o ktorú pre náhlu chorobu prišla pred pár rokmi.

Film vnímala iba útržkovite.

Jana sa na ňu zahľadela. Zdalo sa jej, že Adriana nemá ani potuchy, čo sa na plátne odohráva.

„Chceš vypadnúť?“ šepľala Jana.

„Nie,“ stroho odpovedala Adriana a zo svojich myšlienok sa vrátila späť do deja. V lesklých očiach sa jej odrážali zábery z filmu *Darca*. Práve prebiehajúca scéna v nej vyvolala pocity obrovskej nenávisti. Nenávisti voči otcovi, voči systému, v ktorom žije, voči všetkým aj voči sebe samej. Svet v *Darcovi*, v ktorom neexistuje utrpenie a jediným pocitom je šťastie, pôsobil na Adrianu ako nehorázna provokácia. Uvedomila si, že injekciami umelo navodzovaný pocit šťastia u hlavných hrdinov by sa zišiel aj jej.

Adriana bývala u Jany celý týždeň. Nevedela, čo s ňou bude. Domov sa vrátiť nechcela a jej najlepšia kamarátka sa chystala začiatkom septembra odísť pracovať do Spojených arabských emirátov.

Obe sedeli v obývačke. Popíjali červené víno a prezerali si album zo strednej školy. Nostalgicky spomínali na prvé lásky, spolužiakov a profesorov. Zapozerali sa na jednu fotku, kde sa na seba podobali, akoby boli sestry. Keď sa dostali k fotografiám zo školského výletu v Barcelone, Adriana sa zadívala na jednu z nich. Najlepší kamaráti stáli nalepení pri sebe pred lietadlom na letisku.

Adriana odrazu dostala nápad.

„Myslíš, že by som s tebou mohla ísť do Dubaja?“ spýtala sa.

„Hmm, vieš, že som na to myslela aj ja?“ usmiala sa Jana. Zároveň zosmutnela. „Ale čo tam budeš robiť? Ak chceš v Dubaji zostať dlhšie, ako je povolený turistický pobyt, potrebuješ víza a...“

„Budem si hľadať prácu,“ skočila jej do reči Adriana.

„To nie je jednoduché. Vieš, akú tortúru som absolvovala, aby som dostala fleka v tej arabskej cestovke?“

„Viem, že to nebude ľahké, ale chcem to skúsiť,“ odhodlane prehlásila Adriana.

Jana Adriane ponúkla, že s ňou môže bývať v prenajatom byte. Adriana ju objala. Pretrela si tvár, vysmrkala nos a vzpriamila sa. Nahodila sebavedomý pohľad. Obe sa postavili a zdvihli poháre.

„Na novú výzvu a na nás!“ predniesla reč Jana.
S nádejou na krajšiu budúcnosť si obe pripili.

1. KAPITOLA

Krvavá karikatúra

7. januára 2015, Paríž/Ho Či Minovo mesto

Hlavné mesto Francúzska sa prebúdzalo do nového rušného rána. Hoci bol začiatok januára, denné teploty sa pod vplyvom zmeny klímy prekvapujúco šplhali k štrnástim stupňom Celzia. Typické ranné rituály Francúzov, ale aj turistov dodávali tomuto okúzľujúcemu mestu príchuf sladkej všakovakosti, posypanej množstvom rôznorodého korenia. Na každom kúsku sa odohrávali životné príbehy ľudí desiatok rôznych národností.

La Cité – ostrov na Seine, žil svojím typickým životom. Práve na ňom sa ešte pred Ježišom Kristom začala tvoriť budúcnosť Paríža pod menom Lutécia. Do hlavnej parížskej nemocnice L'Hôtel-Dieu sa už od rána hrnuli desiatky pacientov. Na kasačnom súde v Justičnom paláci sa pripravovali nové alebo ukončovali staré súdne procesy s ťažkými recidivistami, ktorí sa odvolali voči rozhodnutiam nižších súdov. Muži zákona v talároch si písali záverečnú reč. Mnohí z nich si pripomínali prípad zo štrnásteho storočia, keď na ulici Chanoinesse v blízkosti Katedrály Notre Dame de Paris holič vo svojom dome podrezával študentov. Ich telá potom hádzal do pivničnej kobky, ktorá spájala jeho dom s domom suseda pekára. Ten z ich mäsa vyrábala pekárenské lahôdky a predával ich susedom, najmä mníchom žijúcim v tejto štvrti. Keď sa na ich biznis prišlo, oboch ich rozhodnutím vtedajšieho súdu zaživa upálili. Dnes v týchto domoch sídli motocyklistická jednotka policajnej prefektúry. Jej príslušníci si na túto hororovú udalosť spomínajú ešte s väčšou intenzitou, keď každé ráno prechádzajú okolo kameňa, na ktorom sa vraždy odohrávali.

Na ľavý breh Seiny, kde v minulosti prevažovali opátstva, vzácne kostoly a univerzity, dozerala z výšky Eiffelova že-

lezná pani. Tá od svojho postavenia na konci devätnásteho storočia až dodnes vnáša do parížskej spoločnosti množstvo kontroverzných polemík. Nepochybniteľne však svojou výškou, počtom nitov, množstvom návštevníkov a rôznych úsmevných i smutných rekordov patrí do tunajšieho koloritu.

Pravý breh Seiny poznal rušnejšie scény. Život tam plynul dynamickejšie. Na rozdiel od ľavého brehu sa môže pýšiť svojou pestrosťou v podobe trhov, obchodov, luxusných hotelov, reštaurácií a umeleckých štvrtí. Významný je aj vďaka najznámejším pamiatkam Paríža. Podzemné pozostatky Bastily, Radnica, Louvre, Námestie Svornosti, Champs-Élysées, Napoleonov Víťazný oblúk, Sacré-Coeur na Montmartri. Obdivoval ich každý okoloidúci.

Od stredu tretieho okrsku až po hranicu ostrova La Cité sa svojou bohatou minulosťou pýšila aj židovská štvrť Le Marais, niekdajšia močaristá oblasť, ktorá za niekoľko storočí neuveriteľne vyrástla do krásy. Bola známa noblesou, užívajúcou si všetky vymoženosti vtedajšej doby.

Ráno siedmeho januára sa v Marais diali rutinné ceremónie. Predajcovia umeleckej literatúry na ulici Rue de Brosse, obchodníci s nekonečne lahodnou čokoládou na ulici Rue Saint-Antoine, trhovníci pred kostolom Saint-Paul-Saint-Louis, kde svoju prvú omšu celebroid kardinál Richelieu, všetci sa pripravovali na ďalší rušný deň plný očakávaní. Po ulici Rue Pavée z 15. storočia sa prechádzali bezdomovci. Tiež sa chystali na svoje nové útrapy.

Východne od židovskej štvrte sa v jedenástom okrsku vykonávala každodenná očista. Čistiace stroje lemovali chodníky a rotujúcimi kefami naberali a vysávali drobné nečistoty. To, čo sa im nepodarilo vsať, vzala so sebou voda vytekajúca z kanalizačných dýz umiestnených na okrajoch chodníkov. Všetko splachovala cez úzke mriežky do hlbokých útrobov Paríža.

Fenomenálne vybudovaná sieť podzemných kanálov dokázala už od polovice devätnásteho storočia denne spracovať more drobného odpadu a zachrániť mesto pred rôznymi nálezami a zlou reputáciou. Kolosálna stavba v dĺžke vyše 2 400 km podzemných galérií dodnes kopíruje povrchové ulice a námestia. Je to obrovské bludisko cho-

dieb a potrubí. Hravo zvláda zhltnúť okolo dvoch miliárd metrov kubických vody za deň. Parížania sú za to vďační inžinierovi Belgrandovi a hlavne prefektovi Haussmannovi.

Ulicou Nicolas-Appert sa niesla omamná vôňa čerstvo namletej a uvarenej kávy a práve upečených croissantov. V malebnej kaviarni v blízkosti Comédie Bastille raňajkovali dva mladé zalúbené páry, viacerí turisti, staršie dámy diskutujúce o najnovšej móde, študenti a novinár z blízkeho satirického týždenníka *Marlie Hebdom*.

Hubert Dubois, talentovaný karikaturista v stredných rokoch útlej postavy, sedel po prebdenej noci za úzkym okrúhlym stolom s prekríženými nohami. Vychutnával si svoj povinný prídel kávy. Zhlboka vdychoval čarovné arómy pochádzajúce zo servírovaných dobrôtok.

Bol samotár. Miloval momenty, ktoré trávil sám so sebou. Boli to preňho najkreatívnejšie chvíle. Každú stredu, keď vyšlo nové číslo *Marlie*, prišiel do kaviarne, objednal si kávu a pohár vody. Rozprestrel noviny a ponoril sa do svojho sveta. Do sveta uvoľnenej fantázie bez hraníc premostenej s napätou realitou prešľapujúcou na úzkom lane medzi dvoma vysokými skalami.

Jeho intelektuálny výzor dotváral tenký sivý rám okuliarov, ktorý si každú chvíľu svojsky naprával. Pravidelne sa okolo seba obzeral. Sledoval ostatných, aby získal novú inšpiráciu pre tvorbu.

Dve staršie Parížanky pri vedľajšom stole pedantne lámali čerstvú bagetu a natierali na ňu marhuľový džem. Britská rodina s dvoma malými ratolesťami sa oblizovala po chutnej praženici na cibulke. Študent chémie čítal odbornú knihu, no po očku sledoval tanier plný lákavých syrov. Labužnícky si na vidličku priebežne napichoval kúsok jedinečného camembertu, cantalu a gruyèru.

Hubert po krátkej prestávke znovu listoval v najnovšom vydaní *Marlie*. V hlave si premietal posledné roky tvrdej práce v boji za presadzovanie verejných záujmov. Karikatúry ako výsledok tvorivej činnosti ho naplňali slobodou a horlivou vášňou. Úsmev mu zvýraznil líčne vrásky, keď si spomenul, ako to viackrát v redakcii natreli Sarkozymu, Hollandovi, Le Penovi a ďalším politikom.